

ע"פ 26791/04/14 - א' א' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 26791-04-14 א' נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופט מרים סוקולוב

המעורר: א' א'

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

1. כתב האישום שבפנינו מתעד מערכת יחסים עכורה בין בני משפחה שהגיעה עד לבתי משפט. התיק שבפנינו נראה שאינו התיק היחיד שבו נמצאת המשפחה בפני ערכאות שונות. כתב האישום אוחד שני אישומים:

באישום הראשון יוחסה למערער עבירה של הפרת צו הגנה, עבירה על סעיף 287ב' לחוק העונשין. אישום זה התייחס לאירוע מיום 18.12.08 שבו, על-פי הנטען, הפר המערער את צו ההגנה שהוצא נגדו בכך שצעק מילים מסוימות כלפי המתלונן. בית משפט קמא הרשיע את המערער לאחר שמיעת ראיות ובמהלך הדיון בפנינו חזר בו ב"כ המערער מערעורו באשר להרשעה מאישום זה. משכך לא נתעכב ולא נבחן את הראיות. די לנו לומר כי הכרעת דין בנושא זה מבוססת ומעוגנת היטב בחומר הראיות שהיה בפני בית משפט קמא.

2. באשר לאישום השני, באישום זה מיוחסות למערער שתי עבירות, אימים, עבירה על סעיף 192 לחוק וכן עבירה של הפרת צו של בית משפט שנועד להגן על אדם, עבירה על סעיף 287ב' לחוק. שתי הוראות החיקוק גם יחד מתעדות אירוע אחד. על-פי הנטען בתאריך 23.12.08 התקשר המערער לאחד מאחיו, אח בשם ש' א', ושוחח עם גיסתו ג' א' (להלן: "המתלוננת"). בשיחה, הכל על-פי הנטען, איים המערער על אחיו בכך שאמר: "אני ארצח את כל האחים שלי, אפילו אשב בבית סוהר, אני לא אוותר על הבית". העדה המרכזית שהעידה בפני בית משפט קמא באישום זה היא מטבע הדברים המתלוננת שקיבלה את השיחה ובאוזניה הושמע האיום דלעיל. המתלוננת העידה בעדותה כי היא "היתה בהלם" מדברי האיום וסברה מיד כי "עדיף שאודיע למשטרה כדי שחם וחלילה לא יפגע באחד האחים ובעצמו".

דא עקא, את הבנתה כי צריך להתלונן מיד במשטרה בשל הסכנה הגלומה באיום, לא תרגמה המתלוננת לכלל מעשה. בפועל אין מחלוקת על כך שפנתה למשטרה רק כ- 5 חודשים לאחר האירוע ואז מסרה את תלונתה לראשונה.

3. ניתן היה לצפות כי כאשר מוגשת תלונה במועד מאוחר זה, תעשה המשטרה את המתבקש מאליו כדי לאמת את התלונה ותבקש את פלט שיחות הטלפון שיוכיח כי אכן היתה שיחה בין המערער לבין המתלוננת. פעולה זו לא נעשתה ולשיטתנו, במקרה הנוכחי מדובר במחדל היורד לשורשו של ענין. בית משפט קמא היה ער למחדל זה, אולם סבר כי אין בו, בנסיבות המקרה, כדי לקפח את הגנת הנאשם.

דעתנו שונה. כאשר מדובר בתלונה מאוחרת כל-כך על איום שהטביע את חותמו המידי על המתלוננת, עד כדי כך שנכנסה להלם ובכל זאת לא טרחה לפנות למשטרה, מן הראוי היה לאשש את דבריה באותה פעולה פשוטה של קבלת פלט הטלפון. נראה לנו כי אי הוצאתו מכרסמת כרסום ממשי במשקל דבריה.

4. בית משפט קמא הגיע למסקנה כי ניתן לסמוך על עדותה חרף אותו מחדל, תוך שהוא נעזר בראיה נוספת. הראיה הנוספת הינה עדותו של המתלון שהוא אחד מאחיו של המערער. המתלון סיפר כבר בתאריך 8.1.09 על שיחת הטלפון שעל קיומה ידע מפיה של המתלוננת. בטיעוניה בפנינו הדגישה התובעת כי נוסח האיום, כפי שנשמע מפי האח, זהה לחלוטין לדברים שהמתלוננת ייחסה למערער ומכאן תמיכה של ממש בגרסתה.

5. איננו משוכנעים כי ניתן לראות בדבריו של עד זה חיזוק לדברי המתלוננת עד כדי ביסוס הרשעה מעבר לספק סביר. המתלון במסגרת הליך בבית משפט לענייני משפחה לא הזכיר ולו במילה אחת את נושא שיחת האיום למרות שמדובר ביומיים לאחר השמעת האיום. הדעת נותנת כי אם השיחה הכילה איום מפורש כל-כך, עד כדי כאמור הכנסתה של המתלוננת להלם והמתלון יודע על כך, יציין זאת בהודעתו שנגבתה בסמוך לשמיעת השיחה. כך לא נהג. דעתנו כי גם בכך יש לכרסם במשקל הדברים.

בשורה התחתונה, מדובר בגרסה שהושמעה לראשונה 5 חודשים לאחר מכן. לכך נוסיף שהמתלוננת סירבה לעימות עם המערער ואין לזלזל בסירובה זה. הפגמים שמנה בית משפט קמא בגרסתו של המערער אין בהם כדי להוות מענה לחוסר הבסיסי הקיים בראיות התביעה.

התוצאה היא כי מאישום זה אנו מזכים את המערער מחמת הספק. העונש ממילא מינימלי שעל כן אין מקום להתערב בו ואין בפנינו ערעור על כך, שעל כן התוצאה היא כי הרשעתו של המערער באישום הראשון תישאר ומן העבירות המיוחסות לו באישום השני הוא יזוכה.

למען הסר כל ספק, התנאי שהטיל בית משפט קמא ואשר כולל גם את עבירת האיומים וכן הפרת צו בית משפט, יישאר בעינו.

משזיכנו את המערער מן האישום השני, מתבטל מאליו הפיצוי שנפסק למתלוננת בגין אישום זה.

ניתן והודע היום י"ח כסלו תשע"ה, 10/12/2014 במעמד הנוכחים.

מרים סוקולוב, שופטת

ג'ורג קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד